

ILYÉS ZSOLT

Őszi tudatavar

az idő

ha csak jelen
 emelkedő
 lépcsősor
 tetőtériszonya
 ereszkedő
 esőcsepp
 alárendelő
 viszonya
 létra
 foktömegeinek
 viszolya
 a szegfűszegolajtól

az idő
 ha csak múlt
 arcteredből kisimult
 a mosolysánc
 elsodort
 cigarettaként
 feldagadt
 vitorlavirágon
 messzehordott
 kikötőled
 a vízránc
 felvarrt
 homlokodon
 penészedő faedények nyikorognak a gyomrok
 nyálelválasztó kamrákká szűkülnek
 – mert –

ahogy a test
 az árnyék visszahangja
 szünet nélkül kerekített
 napszám válasza
 a bőrhíd is sivár
 vány vány

s
 v i s ' z - a - v i s z
 ha csak az idő

villanyoltás

a márixsejt befele a tavasz
elültetett
palackokban nő
körömkönny
karcolt vérlemez
csapódik ki
a formát öltött sebeken hogy
szemet hunyjanak
felettem
kinyílt képernyővel párok
zuhannak párna fogai közt páratlan
számok lapulnak
feletkezem
megosztott tudat és maradák ízek
a parafa fűrt szárnya alatt
légytetem
zizeg a lámpaburában
szenesedő szárnyak
horzsolnak szobám sarkain
siető mánus éles
későt fen egy zsiros szél
falaim bordái közt
megpihen
selenyészik a fény már
páratartalom a könyv
a körte illata kihűl
neonrost zamata nehéz
üvegpohárban ejtőzik most
porcelán antennatárból berekedt
jelen halámol
s sötétség héja alatt
egy fecskendő
megremeg

zéróval osztható napszám

gyolcsba burkolt
ködlámpa tapogatja a
tejpuhult szegeket
a takaró-tömeget
egymásról húzzák le egymásba-
ágyazódott reggelek
holtnap sánta nyalábain
földet ér az
ejtőernyedte pilóta
kezet ráz a
légáram
friss zuhant
mint az a púpos
légvonal
melyen öngyilkos hóhérének
megbocsátott
pallosa tiszta
falak lelkiismeretét szorítja
egy vízbefolyt
selyemfonal hám
a tömbházak nyakán
az óra sétáltatója
megáll
elfordul a kába
kőtől egy
fémpor szilánk
hagyj borraivalót
ha leteszi
a pincérlány
olcsókockás asztalodra
a napnyugtát